

Arrest

nr. 222 577 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SELIMOVIC, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, wordt op 28 mei 2019 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief rapport illegaal verblijf transitmigratie opgesteld.

Op 28 mei 2019 wordt een poging ondernomen om verzoeker te horen maar het gehoorverslag vermeldt: *“Geen communicatie mogelijk door taalbarrière”*.

Uit een *“procès-verbal vérification du droit de circulation ou de séjour”* van de Franse overheid blijkt dat verzoeker werd aangetroffen in Frankrijk (haven van Calais) op 22 mei 2019.

Op 28 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: N.

voornaam: V. T.

geboortedatum: (...)1999

en die verklaart volgende nationaliteit te hebben, maar kan dit niet staven: Socialistische Republiek Vietnam

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE

VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV KO.55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie.)

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV KO.55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie.)

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Grensleie op 28/05/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV KO.55.L4.004333/2019 van de politie zone van Grensleie.)

Gezien het illegale karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 28/05/2019 door de politiezone Grensleie in het vietnamese.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

(...)."

Op 29 mei 2019 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord met een tolk. Hij verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen gaan omdat hij daar familie heeft.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RVV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te

leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg

zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.2.2. Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker uiteen dat dit ontstaat uit het feit dat zijn situatie beschermd wordt door artikel 3 van het EVRM en dat hierover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Hij verwijst in dit verband naar de uiteenzetting van zijn middel.

Het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een onderzoek werd gevoerd naar de rechten van de verzoeker op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing enkel vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig reisdocument en een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Er werd vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Vietnam. In concreto vreest verzoeker de Vietnamese overheid door zijn deelname aan betogingen tegen het Taiwans bedrijf Formosa.

4.1.1. Juridisch kader

(...)

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Uw Raad liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat ‘Bijlages 13septies’, zoals de bestreden beslissing, uitvoerbare verwijderingsbeslissingen uitmaken en er derhalve op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Uw Raad herhaalde dit in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018). In ditzelfde arrest verwees uw Raad naar het arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 van de Raad van State waarin de RvS oordeelde dat de verwerende partij “bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 EVRM.” (arrest RvS nr. 241 623 van 29 mei 2018). Bovendien meende uw Raad in dit arrest dat uit een gebrek aan onderzoek naar artikel 3 EVRM leidt dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

“De verwerende partij geeft derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat bij het treffen van de bestreden beslissing er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan dan ook niet anders dan verzoekende partij volgen in haar betoog dat artikel van het 3 EVRM op het eerste gezicht geschonden werd door de bestreden beslissing door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Naast de vaststelling dat de Raad van State ook recent geoordeeld heeft in zijn arrest nr. 241 623 van 29 mei 2018 dat de verwerende partij “bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds (moet) onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.(...)” en er aldus al een onderzoek moet gebeuren bij het treffen van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet slechts in extremis bij de

tenuitvoerlegging ervan, in casu ook moet worden vastgesteld dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft waarvan de tenuitvoerlegging imminent is daar zij met het oog hierop vastgehouden wordt zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 om haar standpunt kracht bij te zetten. Verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij het treffen van de thans bestreden beslissing geen onderzoek had moeten verrichten naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.” (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018, verzoeker zet vet)

Daarom is het des te opvallender dat verwerende partij in de bestreden beslissing dergelijk onderzoek niet heeft uitgevoerd.

In hoofde van verzoeker zijn wel degelijk elementen aanwezig die een schending van artikel 3 EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken.

4.1.2. Schending artikel 3 EVRM

Verzoeker dreigt bij terugkeer naar Vietnam onrechtmatig aangehouden te worden en mishandeld te worden in de gevangenis. Verzoeker is Vietnam ontvlucht nadat hij werd gearresteerd voor zijn deelname aan een betoging tegen het bedrijf Formosa.

Dit bedrijf lag aan de oorzaak van de milieuramp in 2016 in Quang Binh, de regio van herkomst van verzoeker. De illegale giflozing in de zee creëerde massale vissterfte, waardoor de lokale bevolking niet meer kon voorzien in zijn levensonderhoud.

“HRW’s 2018 report noted that in 2017 ‘Hundreds of people in central provinces including Quang Binh, Ha Tinh, and Nghe An held regular protests against Formosa, a Taiwanese steel corporation that dumped toxic waste in the ocean, causing a massive marine environment disaster in April 2016.’” (stuk 3, UK Home Office, Country Policy and Information Note Vietnam: Opposition to the State, September 2018, p. 23, te consulteren op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/740184/Vietnam_-_Oppn_to_VCP_-_CPIN_-_v3.0_September_2018_.pdf, verzoeker zet vet)

“The story on the marine pollution caused by Taiwan’s Formosa Hà Tĩnh Steel Corporation broke out two years ago in Vietnam, prompting a nationwide protest in April and May 2016 where people demanded the company closed its steel mill business and ceased all of its operations.

Formosa admitted in May 2016 that they were responsible for the toxic spill from their factory into the local sea in violations of Vietnam’s laws, and agreed to pay 500 million USD for damages in a confidential settlement with the Vietnamese government.

The toxic pollution caused by Formosa is estimated to have affected the livelihood of people along more than 200 km of local seawaters in four coastal provinces of Central Vietnam.

To date, the public in Vietnam still has very little information regarding the settlement agreement while many affected families have yet to receive their shares in the settlement.

Thus, local people continued their protests against Formosa, and Hoàng Đức Bình was among them.” (stuk 4, The Vietnamese, Two Years Later, Formosa Toxic Pollution Still sends People to Prison in Vietnam, 24 april 2018, te consulteren op: <https://www.thevietnamese.org/2018/04/formosa-toxic-pollution-still-sends-people-to-prison-in-vietnam/>, verzoeker zet vet)

Deze milieuramp mobiliseerde veel mensen om de staat tot verantwoording te roepen. De overheid onderdrukte de protesten en arresteerde heel wat activisten.

Dr Hồ Văn Hải, also known as Hồ Hải (...) used his blog to advocate for transparency and accountability in relation to the Formosa ecological disaster of April 2016, which caused the deaths of millions of fish and negatively affected the livelihoods of hundreds of thousands of people who resided in the area. Dr Hải was arrested at his clinic (...) and charged under article 88 of the 1999 Penal Code for “spreading propaganda against the state,” an offense that carries a prison sentence of between three and 20 years. He was convicted and sentenced to four years of imprisonment followed by two years of house arrest.

Hoàng Đức Bình (m), (...) he was blogging about the Formosa ecological disaster. After his arrest, he was reportedly forced to sign a confession by the authorities in Diễn Châu district of Nghệ An province. He was charged with “resisting persons in the performance of their official duties” under article 257 of the 1999 Penal Code, and “abusing democratic freedoms to infringe upon the interests of the State, the legitimate rights and interests of organizations and/or citizens” under article 258.5 Binh was tried and convicted of both offenses and sentenced to seven years of imprisonment followed by seven years of house arrest by the Diễn Châu district People’s Court, in Nghệ An province.

Lê Đình Lượng (m), born in 1965, (...) He protested the Formosa toxic spill in April 2016, (...). He was arrested on 24 July 2017 on charges of violating article 79 of the 1999 Penal Code, which prohibits “activities aimed at overthrowing the state.” He was tried and convicted (...), and sentenced to 20 years in prison.

Lưu Văn Vĩnh (m), born in 1967, (...). He took part in peaceful protests about the Formosa ecological disaster in April 2016. He was arrested (...) and prosecuted under article 79 of the 1999 Penal Code (which prohibits “aiming to overthrow” the state) because of his alleged links to the “Coalition of Self-

Determination [for] Vietnamese People” (“Liên Minh Dân Tộc Việt Nam Tự Quyết”). (...), convicted of violating article 79, and sentenced to 15 years in prison.

Nguyễn Nam Phong (m), (...) active in trying to help local communities during the Formosa ecological disaster. On 28 November 2017, Phong was arrested and tried under article 257 of the 1999 Penal Code (for “resisting persons in the 16 performance of their official duties”). Nguyen Nam Phong was convicted and sentenced to two years of imprisonment (...).

Nguyễn Văn Đức Độ (m), (...) was charged under article 79 of the 1999 Penal Code, for “aiming to overthrow” the state, based on allegations that he was linked to the “Coalition of Self-Determination [for] Vietnamese People” (“Liên Minh Dân Tộc Việt Nam”). (...) He had taken part in peaceful protests about the Formosa ecological disaster in April 2016, and in anti-China demonstrations. He was tried and convicted of the offense (...) and sentenced to 11 years in prison.

Nguyễn Văn Hóa (m), (...) He was arrested on 11 January 2017 on his way to court in connection with the Formosa ecological disaster. (...) being detained under article 258 of the 1999 Penal Code for “abusing democratic freedoms to infringe upon the interests of the State and the rights and legitimate interests of organizations and citizens,” a provision commonly used against peaceful activists. (...) was tried and convicted before the People’s Court of Hà Tĩnh province, on the charge of “conducting propaganda” against the state, an offense under article 88 of the 1999 Penal Code. He was sentenced to seven years of imprisonment followed by three years of house arrest.

Trần Thị Xuân (f), (...) was arrested on 17 October 2017 for investigation under article 79 of the 1999 Penal Code for “aiming to overthrow” the state. She had taken part in protests relating to the Formosa toxic spill in April 2016 and worked with youth in her parish. (...). She was tried (...) and convicted sentenced to nine years in prison.” (stuk 5, Amnesty International, Prisoners of Conscience in Viet Nam, 2019, p. 10-12-13-15-18-24, te consuleren op: <https://www.ecoi.net/en/file/local/2008471/ASA4103032019ENGLISH.pdf>, verzoeker zet vet)

Dit is in lijn met het algemene onderdrukingsbeleid van de Vietnamese overheid. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig aangehouden te worden en veroordeeld te worden volgens een strenge, maar zeer dubbelzinnige strafwet.

“Vietnam frequently used vaguely worded penal code provisions during the year to crack down on dissent, including “carrying out activities that aim to overthrow the people’s administration,” “undermining national great unity,” “conducting propaganda against the state,” and “abusing the rights to democracy and freedom to infringe upon the interests of the state.” Other laws, such as disrupting public order and resisting officials carrying out their public duty, are also used to repress exercise of basic civil and political liberties.

(...)

The crackdown on freedom of expression and criticism of government actions and policies intensified, causing scores of peaceful activists to flee the country.

Reports continued of torture and other ill-treatment, including beatings and other assaults, of peaceful activists by individuals believed to be acting in collusion with security police.

(...)

The government did not permit independent, local human rights organizations to form or operate, nor did it tolerate attempts by organizations or individuals to criticize its human rights practices publicly. The government used a wide variety of methods to suppress domestic criticism of its human rights policies, including surveillance, detention, prosecution, and imprisonment, interference with personal communications, and limits on the exercise of the freedoms of speech, press, and assembly. The government occasionally allowed representatives of international human rights organizations to visit the country but usually strictly controlled their itineraries.

(...)

Vietnamese law allows the Government to detain people without charge under ‘national security’ provisions. There are credible reports of the Government arresting and detaining individuals indefinitely, with activists across the country also being subject to administrative detention or house arrest. Access to legal representation is granted inconsistently, with people held on national security charges reporting irregular access to legal counsel, or denied altogether.” (stuk 3, UK Home Office, Country Policy and Information Nota Vietnam: Opposition to the State, September 2018, p. 18-20, te consuleren op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/740184/Vietnam_-_Oppn_to_VCP_-_CPIN_-_v3.0_September_2018_.pdf, verzoeker zet vet)

Bij een uitzetting naar Vietnam is er dus wel degelijk een reële mogelijkheid dat de verzoeker er zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd.

Uw Raad herhaalde dit in zijn arrest met nummer 206 675 van 10 juli 2018 dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing een onderzoek moet doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018). Uit het ontbreken van dergelijk onderzoek meent uw Raad dat er op het eerste zicht een schending is van artikel 3 EVRM (arrest RVV nr. 206 675 van 10 juli 2018).

Het afwezige onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM getuigt dan ook van een ontzettend grote onzorgvuldigheid gezien het feit dat verzoeker wel degelijk te kennen geeft een vrees te koesteren in geval van terugkeer.

Uit een voldoende grondig gehoor zou zonder meer de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker blijken.

Het is de plicht van verwerende partij om in dergelijk gehoor, in het bijzijn van een tolk, te voorzien alvorens een verwijderingsbeslissing te nemen.

Uit de motiveringsverplichting die verbonden is aan de correcte toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet volgt dat de overeenstemming van een bestuurlijke beslissing met hogere rechtsnormen dient te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt eveneens die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting die op verweerster rust overeenkomstig artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Het is duidelijk dat verweerster de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoenbaarheid met hogere rechtsnormen. De formele motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.

4.1.3. Geen enkel onderzoek naar schending artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoeker op bescherming in het licht van de artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikel 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest RVV nr. 202 033 van 30 maart 2018 waarbij Uw Raad de schorsing van verschillende bevelen het grondgebied te verlaten heeft uitgesproken bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In deze zaak werd in de bestreden beslissingen meermaals door de verwerende partij erkend dat nog een grondiger onderzoek naar de artikelen 3 en 8 EVRM diende plaats te vinden. Uw Raad was van oordeel dat een gebrek aan grondig onderzoek op het ogenblik van het nemen van een uitvoerbare beslissing een schending van artikelen 3 en 8 EVRM tot gevolg heeft.

“De Raad stelt vast dat in de bestreden akte tot tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: “Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden”. De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

(...)

Met de motivering dat een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 van het EVRM zal plaatsvinden op een later tijdstip, geeft de verwerende partij zelf aan dat zij zich nog geen definitief standpunt heeft gevormd met betrekking tot het door verzoekers’ ingeroepen gezinsleven en gezondheidstoestand en geeft zij zelf toe dat er nog geen grondig onderzoek heeft plaats gevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de bestreden beslissingen in de voorgaande paragrafen overwegingen bevatten met betrekking tot het gezinsleven en de gezondheidstoestand, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij telkens besluit dat zij artikelen 3 en 8 van het EVRM nog grondiger dient te onderzoeken.”

(stuk 3, RvV, nr. 202 033 van 30 maart 2018, in de zaak RvV 218 066/VIII, verzoeker zet vet).

Aangezien Uw Raad zelfs niet tolereert dat een ‘grondiger’ onderzoek nog na het nemen van een uitvoerbare verwijderingsbeslissing zou plaatsvinden, is het a fortiori ontoelaatbaar dat in het kader van de huidige bestreden beslissing nog geen enkele toetsing van artikel 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verzoeker vraagt dan ook dat deze redenering ondubbelzinnig op zijn beslissing zou worden toegepast. Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain. De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt, naast de op haar rustende motiveringsplicht het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij beklemtoont dat er geen onderzoek is gevoerd naar een schending van deze bepaling en dat het onderzoek hiernaar moet gebeuren vooraleer de beslissing wordt genomen. Een gebrek aan onderzoek naar artikel 3 van het EVRM leidt er volgens verzoeker toe dat er op het eerste gezicht een schending is van deze bepaling. Verzoeker voert in het middel aan dat er wel degelijk elementen aanwezig zijn in zijn hoofde die een schending van artikel 3 van het EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken, namelijk dat hij bij een terugkeer naar Vietnam dreigt onrechtmatig aangehouden en mishandeld te worden in de gevangenis. Verzoeker is Vietnam ontvlucht nadat hij werd gearresteerd voor zijn deelname aan een betoging tegen een bedrijf dat aan de oorzaak lag van een milieuramp in 2016. Deze milieuramp mobiliseerde veel mensen maar de overheid onderdrukte de protesten en arresteerde heel wat activisten. Dit is in de lijn met het algemene onderdrukkingsbeleid van de Vietnamese overheid. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig te worden aangehouden en te worden veroordeeld volgens een strenge en zeer dubbelzinnige strafwet.

3.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.2.3.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet over artikel 3 van het EVRM:

“Gezien betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten zal de grens worden bepaald nadat het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Er zal ter zake een nieuwe beslissing genomen worden waarbij de grens wordt bepaald en waartegen een schorsend beroep bij de RVV kan ingesteld worden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij het onderzoek naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM uitstelt en van plan is een nieuwe beslissing te nemen. Niettegenstaande dit gegeven, kan verzoeker gevolgd worden waar hij aanvoert dat dit risico moet worden onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. Er moet echter ook worden vastgesteld dat verzoeker zelf een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet aantonen of minstens aanvoeren en dat de Raad overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid deze die betrekking hebben op de grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals het recht vervat in artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie beperkt verzoeker zich tot de vaststelling dat er sprake is van een onzorgvuldig optreden van de verwerende partij gezien zij het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM niet heeft gevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze kritiek van verzoeker leidt *prima facie* niet tot de automatische vaststelling dat artikel 3 van het EVRM is geschonden. De verwerende partij geeft immers in de bestreden beslissing aan dat het risico op schending van artikel 3 van het EVRM nog zal worden onderzocht bij een nieuwe beslissing. Verzoeker verduidelijkt niet dat Vietnam een land is waarvan de onderdanen, of minstens onderdanen met een profiel zoals het zijne, gevaar lopen.

In tweede instantie geeft verzoeker in het middel een uiteenzetting van elementen waarvan hij meent dat ze een schending van artikel 3 van het EVRM op zijn minst waarschijnlijk maken. Daarom onderzoekt de Raad *in casu* wat verzoeker aanvoert in het middel en wat blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor.

3.2.3.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij bij een terugkeer naar Vietnam dreigt onrechtmatig aangehouden en mishandeld te worden in de gevangenis. Verzoeker is Vietnam ontvlucht nadat hij werd gearresteerd voor zijn deelname aan een betoging tegen een bedrijf dat aan de oorzaak lag van een milieuramp in 2016. Deze milieuramp mobiliseerde veel mensen maar de overheid onderdrukte de protesten en arresteerde heel wat activisten. Dit is in de lijn met het algemene onderdruktingsbeleid van de Vietnamese overheid. Burgers die hun recht op vrije meningsuiting uitoefenen riskeren onrechtmatig te worden aangehouden en te worden veroordeeld volgens een strenge en zeer dubbelzinnige strafwet. Hij verwijst in dit verband naar een internetartikel over deze milieuramp, naar een artikel van Amnesty International *"Prisoners of Conscience in Vietnam, 2019"* en naar een rapport van de UK Home office *"UK Home Office: Country Policy and Information Note Vietnam: Opposition to the State, September 2018"*.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker deze elementen voor het eerst aanvoert in huidig verzoekschrift en dat hij hierover niets heeft vermeld tijdens zijn verhoor op 29 mei 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 mei 2019 werd gehoord in het gesloten centrum met behulp van een tolk Vietnamees en er verklaringen aflegde. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet doet de Raad een onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid deze die betrekking hebben op de grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals het recht vervat in artikel 3 van het EVRM. De Raad kan bijgevolg rekening houden met het gehoor dat werd afgenomen van verzoeker een dag na de bestreden beslissing. Verzoekers verklaringen afgelegd op 29 mei 2019 luiden als volgt:

"2. Waarom bent u in België?

Ik wil naar Engeland gaan. Dit is de reden waarom ik in België. Ik wil vrijgelaten worden om mijn familie te gaan zoeken.

Wie is jou familie?

Mijn vader. Hij is in Engeland. Lang geleden is hij naar Engeland gegaan.

Waarom ben je illegaal naar België gekomen?

Ik ben eigenlijk zonder vader en moeder. En hoorde dat ik een vader heb in Engeland. Ik wil hem nu zoeken.

Hoe zie je deze zoektocht aan te pakken?

Ik ga naar daar (Engeland) en zoek mijn vader.

(...)

6. Heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren?

Ik ga mijn vader zoeken. Ik kan niet terugkeren. Omdat ik bang van maffia, ik heb geld gestolen om deze reis te ondernemen.

7. Wenst u beroep te doen op uw recht om internationale bescherming (asiel of subsidiaire bescherming) aan te vragen? Indien dit het geval is, is het ten eerste aangewezen om asiel aan te vragen. Dat is de aangewezen procedure.

Neen ik wil enkel vrijgelaten worden en mijn vader gaan zoeken in Engeland.

(...)

12. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland?

Zo ja, welke ziekte? Heeft u daar documenten over?

Neen

(...)."

Uit deze verklaringen die verzoeker aflegde, blijkt dat hij naar Engeland wil gaan om daar zijn vader te zoeken. Zijn vrees bij een terugkeer naar Vietnam bestaat er uit dat hij bang is van de maffia omdat hij geld gestolen heeft om zijn reis naar Engeland te bekostigen.

Er wordt *prima facie* vastgesteld dat verzoeker, die verklaart naar Engeland te willen reizen om er zijn vader te zoeken, op algemene wijze verwijst naar een internetartikel over de milieuramp, naar een rapport van Amnesty International over arrestaties van bepaalde personen die protesteerden tegen de overheid naar aanleiding van deze milieuramp en een rapport over de behandeling van dissidenten en mensenrechtenorganisaties in Vietnam. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij een politieke dissident is of een mensenrechtenactivist. Waar verzoeker aanvoert dat hij tot een groep betogers behoort die op onrechtmatige wijze wordt behandeld door de Vietnamese overheid, wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij effectief deel uitmaakte van deze specifieke groep van betogers, zodat de verwijzing naar het internetartikel van Amnesty International algemeen is en niet concreet op verzoeker betrekking heeft. Waar verzoeker verwijst naar een strenge

en dubbelzinnige strafwet in Vietnam en hiervoor verwijst naar een rapport van de UK Home Office "Country Policy and Information Note Vietnam: Opposition to the State, September 2018" wordt opnieuw vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen niet toelaten om deze strafwet op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete elementen aan die in zijn hoofde het risico zouden kunnen aantonen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker, mocht hij tijdens het gehoor op 29 mei 2019 niet alle informatie hebben kunnen meedelen die hij wenste, steeds een verzoek om internationale bescherming kan indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Deze vaststelling neemt niet weg dat de verwerende partij verder onderzoek kan doen naar de situatie van verzoeker en bijkomende informatie kan vergaren.

De aangevoerde grief inzake artikel 3 van het EVRM is niet ernstig

Bijgevolg is niet voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

3.3. Gezien niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, wordt niet ingegaan op de overige cumulatieve voorwaarden

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET